

[Poul Schlüter.]

slet ikke udramatiske omstændigheder og fik senere udtryk i udvalgets betænkning, hvori de to partier sammen skrev, at de var indstillet på til oktober at gennemføre en udskrivningsprocent på 91.

Det bringer os i den ejendommelige situation, at vi næsten ikke i år har haft reel udvalgsforhandling om udskrivningsprocenten. Den plejer vi dog eller at behandle nok så grundigt. Der var en fase i september, hvor det så ud til, at regeringen ville gennemføre udskrivningsprocenten allerede da, og så havde vi nogle timers forhandling, hvor vi var indstillet på at måtte tage det til efterretning. Vi protesterede som bekendt og fik heldet med os, idet vi fik en udsættelse. Så sluttede vi i september, sagen kom op her for et par dage siden, og vi har kun haft få timer til rådighed i udvalget. Det er en lidt ejendommelig situation.

Men når vi så skal gøre op, hvad udskrivningsprocenten på 91 vil føre til, vil jeg gerne fremhæve, at denne udskrivningsprocent i sammenhæng med ændringer, som er gennemført i skattelovgivningen, og de skatter, som vil blive udskrevet af amterne og af kommunerne, vil desværre betyde en vis stigning i det samlede skattetryk. Vi må regne med, at kommuner og amter vil sætte deres procenter i vejret med $2\frac{1}{2}$, og vi ved, at der er gennemført et dagpengebidrag på $\frac{3}{4}$ pct. Det giver $3\frac{1}{4}$ pct. i alt. Herfra skal vi så trække nedsættelsen på 2 pct. af folkepensionsbidraget, og så bliver der tilbage en forøgelse på $1\frac{1}{4}$ pct. Nu skal man selvfølgelig huske, at det skal ses i sammenhæng med, at vi til næste år slipper for de sygekassekontingenter, vi hidtil har haft. De var så til gengæld fradragsberettigede, men det spiller selvfølgelig for den enkelte skatteyder en rolle, at denne belastning nu bortfalder.

Så kommer oven i dette de nye afgifter, som gennemførtes i september, og som beløber sig til knap 1 milliard kr., og én ting til: de prisstigninger, som er i vente. Når man gør alle disse ingredienser op og danner sig et samlet overblik over virkningen, vil den blive, at skatterne til næste år bliver mere tyngende for borgerne, end de er i år. Det vil variere fra amt til amt og fra kommune til kommune; nogle steder vil det mærkes

meget lidt og andre steder meget kraftigt. Det gælder ikke mindst i Københavns kommune, hvor vi ved, at den kommunale udskrivning stiger meget betragteligt.

Derfor synes vi, det er så umådelig trist, at der ikke har været vilje i regeringen til realistisk at drøfte besparelsesmuligheder. Vi ved, at der er gennemført nogle besparelser af regeringen for indeværende år, vi ved sandelig også til gengæld, at der er gennemført nye udgifter, som overstiger besparelsernes sum, men den udskrivningsprocent, vi nu behandler, drejer sig jo om perioden fra 1. april 1973 og fremefter, og der er endnu ingen reelle besparelser i forhold til de budgetoverslag, som i foråret blev lagt på bordet foran os. Det beklager vi meget, meget stærkt.

Vi har fra mit partis side forelagt en spareskitse. Den beløber sig til 2,2 milliarder kr., og vi synes, det er trist, at man ikke har kunnet realitetsforhandle denne skitse eller et lignende materiale, som burde være kommet fra regeringens side. Det sætter os i den situation, at når nu udskrivningsprocenten bliver vedtaget af et flertal her i salen inden længe, så er det i virkeligheden omsonst, at vi, når finanslovsforslaget fremsættes i slutningen af november, begynder for alvor at snakke om besparelser. Vi kan forhåbentlig gennemføre en del besparelser, men én ting ligger fast, og det er udskrivningsprocenten. Den vil vi ikke kunne ændre på, den er vedtaget og kørt ind i det store maskinanlæg i Birkerød og kan ikke ændres. Besparelser, vi måtte kunne nå frem til i større eller mindre enighed sidst på året, kan ikke få indflydelse for den statslige udskrivningsprocent i det næste år, og det synes vi er kedeligt, ikke mindst fordi vi gerne allerede i år ville have taget fat på at søge at få proportionalsskattegrænsen sat op. Den er nu kun på 19.800 kr., og vi tror, at det både for borgerne, ikke mindst mellemindkomstgrupperne, og også for den samlede samfundsøkonomi ville være af kolossal betydning, hvis vi kunne føre proportionalsskattestrækket et stykke opad, så meget som vi kan skære i de gamle statsudgifter. Vi tror det, fordi det ikke mindst er igenem en forhøjelse af proportionalsskattestrækket, vi kan etablere en appel til og en inspiration for alle i den produktive alder